

och Finlands folk ännu är skyddadt, och för hvilken jag hoppas, att de i all tid skall skyddas.

Förnyadt får jag tacka herrarne för besöket och särskildt tacka herrar sångare, som åter hafva gladt mig med att få höra våra fosterländska sånger. Det är så sällan, jag nu mera är i tillfälle dertill, emedan ålderdomen instänger mig mer och mer i hemmet. Jag tackar herrarne förbindligen.»

206 *ETT MORDATTENTAT MOT H. M. KEJSAREN*

Morgonbladet n:o 85, 15.IV 1879

10

Ett mordattentat mot H. M. Kejsaren har i går på morgonen egt rum i S:t Petersburg. Flere skott ha afskjutits mot Hans Majestät, medan han promenerade i närheten af generalstabens hus.

Tacksamt erkännande af Guds försyn och glädjen öfver, att Hans Majestät Kejsarens lif är räddadt, att den ädle, milde Monarken, Finlands välgörare, oskadd undgått lönnmördarens kulor, qväfver för ögonblicket hvarje annan känsla.

20

Äfven i Finlands aflägsnaste bygder skall i hvarje hem ända till den ringaste koja ett ur hjertats djup gående: Gud vare lofvad! i ord eller i en suck vara första yttringen af det intryck, den häpnads väckande underrättelsen om attentatet åstadkommer.

Vi tillägga härtill: Gud vare lofvad, att i detta land den förvändhet, af hvilken dylika ogerningar framkallas, ännu hör till det obegripliga!

207 *GLÄDJEN ÖFVER MONARKENS RÄDDNING...*

Morgonbladet n:o 86, 16.IV 1879

30

Glädjen öfver monarkens räddning är visst det första och sista. Men menskligt är, att förbittringen öfver det nedriga dådet äfven kräfver sin plats.

Mot hvem riktar sig samma förbittring? Mot gerningsmannen, det är gifvet. Likaså mot hela den liga, som predikar och utöfvar lönnmordet. Men folken äro sjelfva ansvariga för sina öden.

En enskild vanvetting kan hos hvarje folk och på hvarje tid begå det nesligaste dåd, utan att det ståtti någons makt att hindra detsamma. Men då hos ett folk hundratal, kanske tusental, sammansluta sig i en liga, för att öfva politiskt mord, så bevisar detta, att någonstädes någonting är ruttet.

40

Fransmännen vilja visserligen vältra ifrån sig ansvaret för revolutionens gräsligheter och Pariserkommunens nesliga dåd. Men lösa fraser utplåna icke ett folks skuld. Den bestraffar sig sjelf genom generationen, såsom Frankrikes tillstånd ännu i denna dag derom bär vittne genom osäkerheten för morgondagen.

Från politiska komplotter och politiska revolutioner är intet folk helt och hållet förskonad. Detta är likväl något helt annat. Det politiskt rätta i dag är i morgon politiskt orätt. Men mordet är evinnerligen orätt. Och der detta förnekas, och mordet tvärtom försvaras och predikas såsom rättmätigt, der är grunden för all mensklig samlefnad rubbad.

50

Det är fåfängt att skylla på det ena eller andra samhällsförhållandet,

på den ena eller andra samhällsklassen. Ansvaret är allas. Från hurudana hem har den utgått denna manliga och qvinliga ungdom, som förer revolvern och dolken? Hurudan är den, denna fina värld, som icke känner till någon annan utväg att opinera mot polisen än den att applådera mordet? Hvarifrån kommer den, denna medborgerliga slapphet eller feghet, som ger de stämplande mördarna en tillflykt?

10 Sannerligen, de ryska tidningarne synas hafva anledning nog att göra rent för egen dörr, förrän de oombedda åtaga sig omsorgen att lyckliggöra vårt ringa Finland, såsom deras håg visat sig vara. Äfven dessa deras försök vittna delvis om en beklaglig oförmåga att skilja mellan rätt och orätt, ja, om uppenbar missaktning för hvad rätt är. Det är just denna samma oförmåga och missaktning, ur hvilken lönnmordslärorna framgå. Hos ett folk, hvars rättsmedvetande är oförevilladt, och som aktar det rätta, finna de ingen plats.

208 VEGAS VINTERLÄGE.

Morgonbladet n:o 114, 19. V 1879

20

Det äfven i detta blads senaste n:r införda telegrammet från Gotha med utdrag ur bref från Nordenskiöld har beredt alla läsare den gladaste öfverraskning, ehuru väl alltid förhoppning funnits, att dock något meddelande skulle under vinterns lopp anlända.

30 De tidigare, genom de amerikanska hvalfångarne ingångna, notiser-na läto förmoda, att Vega infrusit någonstädes vesterom yttersta delen af Tschutschiska halfön. Talet om 40 mil från kusten ljöd väl mycket tveksamt. Men den riktigaste uppfattningen af detsamma syntes vara, att fartyget låg 40 mil i vester från den station för Tschutscher, derifrån notisen anlände till Lorenzoviken, och hvilken borde ligga rätt i norr, vid Ishafsstranden, från den senare, söderom halfön belägna orten.

Telegrammet visar nu, att alla sådana förmodanden varit misstag, och att Vega ligger vid yttersta delens af halfön *östra* strand, så att säga invid Behringssundets utmynnande i Ishafvet. Denna del är afskuren från den öfriga halfön genom Lorenzoviken i söder och en motsvarande djup vik, inskjutande från norr. Dess östra strand går från nordvest åt sydost till Ostkap.

40 Ostkap afskäres närmast af 170 longitudsgraden vestligt från Greenwich. Då Vega ligger vid 171° 33' v. long. från Gr., utvisar detta, att med »100 sjömil från Behringssund» väl bör förstås 100 sjömil från Ostkap. Detta afstånd sammanfaller också ungefär med den angifna breddgraden 67° 3'. Läget kan anses för utomordentligt lyckligt med afseende på fartygets frigörelse. Ty ehuru hvalfångarene i anseende till de drifvande lösa ismassorna icke gå norrom Ostkap, förr än inpå juli månad, torde man kunna antaga, att ett ångfartyg, så starkt bygdt som Vega, och hvilket befinner sig invid det om sommaren fullkomligt öppna farvattnet, skall kunna arbeta sig ut tidigare, möjligen redan i juni. Ledsamt är, att i telegrammet intet närmare nämnes om fartygets läge. Ty detta kunde se ut, som om saken lemnats i dunkel, för att icke 50 oroa hemmavarande. Men man måste komma ihåg, att telegrammet genomgått flera händer, och att till en början generalguvernören i Irkutsk i detsamma ur Nordenskiölds bref meddelat endast hvad *han* ansett för nödvändigt. Större fördjupningar visar kustlinie icke. »Serdsekamen» (hjärtstenen) torde väl ej återfinnas på någon här tillgänglig karta. Det tyder likväl på någon bergsudde, i hvars skydd fartyget